

De opstand van de Wachters

Esther Schellart

**De opstand van de
Wachters**

De opstand van de Wachters

ISBN 9789402143553

ISBN 9789402143560 (e-book)

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, door middel van druk,
fotokopieën, geautomatiseerde
gegevensbestanden of op welke andere wijze ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Copyright © 2015 Esther Schellart

Auteur: Esther Schellart

Druk: bravenewbooks.nl

Omslagontwerp: D-Keine

Hoofdstuk 1

Lexie

‘Jemig, wil dat je wapen normaal vasthouden alsjeblieft?’

‘Hoezo? Wat is er mis met hoe ik het vasthoud?’

‘Omdat je zo in je eigen been kan schieten idioot.’

‘Wie noem je hier een idioot?’ Zwijgend sloeg ik de twee ruziënde centauren gade. Hari en Horst droegen beiden een automatisch geweer, maar waren er duidelijk nog niet aan gewend. Vechten met zwaarden, knotsen en bijlen was meer hun ding. Maar sinds Adil de macht had overgenomen en daarbij het leger van de Verenigde Staten, hadden we niet veel keuze meer dan vuur met vuur bestrijden.

Naast onze mystieke wapens, had onze raad besloten om vuurwapens te gaan gebruiken. Het ging er voornamelijk om dat we mee gingen met de technologie.

Ik liet mijn blik nu door de ruimte gaan waar ik zat. We waren al bijna twee maanden niet meer in de pit. Ongeveer twee maanden geleden stierf Tiamat en herrees zij als een duistere draak door de zwarte magie van Adil. Twee maanden geleden stierven er honderden wezens en Wachters en versloegen we het demonenleger van Tiamat. Maar Adil greep de macht, de macht over de nieuwe Wachters, de macht over het leger van de Verenigde Staten. Hij greep de macht over hun leiders, die niet wisten dat ze Adil dienden, die nu jacht op ons maakten.

We waren voortvluchtig, waren niet meer veilig dus trokken we ons terug op een plaats waarvan we wisten dat Adil niet kon komen. We hadden ons teruggetrokken in het paleis van Tiamat onder Central Park.

Twee maanden lang waren we Gio en Lucas kwijt, al was ik ervan overtuigd dat ze niet dood waren. Dat geloofde ik niet, niet na alles wat er was gebeurd. Hoe ze stierven, hoe ik ze terug haalde uit de onderwereld en daarbij mezelf en hen vervloekte. Hoe ze veranderden in twee prachtige, maar tegelijkertijd afschrikwekkende wezens met zwartgeblakerde vleugels en een huid die was bedekt onder een laag gruis.

Een huid die was getekend door engelachtige tekens, prachtig en weerzinwekkend. Tekens die ook mijn rug sierden, samen met mijn tatoeages van de Wachters. Tatoeages die steeds verder uitbreidden, naar mate je meer ervaring opdeed. Naar mate je meer in aanraking kwam met magie en...

Ik zuchtte en liep door de prachtige tuinen die om het sneeuwwitte paleis lagen. Beekjes stroomden door de tuinen, fonteintjes maakten klaterende geluiden. Het paleis was indrukwekkend met zijn koepels en bogen en marmeren paden.

De laatste keer dat ik hier was, was ik bijna omgekomen. Toen had Tiamat mijn magie, mijn transformatie, uit me willen trekken en in zichzelf willen plaatsen. Ze had me willen doodden, wat niet was gelukt al had het niet veel gescheeld.

Ik liep door de tuinen richting het paleis waar ik door de lange gangen liep richting de troonzaal. De troonzaal was eerst helemaal leeg geweest, op de troon na, maar we hadden er een trainingszaal van gemaakt. Het geluid van metaal op metaal was al duidelijk te horen toen ik dichterbij kwam.

‘Wat dacht je, ik kom ook eens trainen?’ Demelza stond met haar handen in haar zij me uitdagend aan te kijken. Haar blonde vlecht hing over haar schouder en ze stak haar kin koppig naar voren.

‘Ik dacht, ik kom jullie een beetje commanderen.’ Haar ogen werden groot, maar ik schoot al in de lach. Demelza was veranderd na de veldslag. Philip de centaur was omgekomen en Demelza was erg hecht met hem geweest. Ik kon me nog herinneren hoe haar hart was gebroken en hoe ze bijna een bosbrand had veroorzaakt door haar woede en verdriet.

Maar toen was er Ray geweest, een Wachter met de kracht van het ijs die haar wist te kalmeren. Het ging nu beter met Demelza, maar ik kon voelen dat ze nog veel van haar emoties opkropte en deze niet wilde laten zien. En ergens kon ik dat wel begrijpen, want ook ik stopte veel emoties weg. Want ik wist, dat als ik ze zou laten gaan, ik misschien wel in duizend stukken zou breken.

‘Damien zoekt je al de hele morgen, hij houdt niet op met zeuren,’ zei Demelza die met mij meeliep richting de troonzaal. Een poosje liepen we zwijgend naast elkaar en

stiekem keek ik opzij naar Demelza. Haar ogen stonden somber, haar mond een strakke lijn.

‘Gaaf het een beetje met je?’

Demelza snoof en zei nors: ‘best.’

‘Demelza, kom op, ik zie dat je er nog mee worstelt.’ Eigenlijk wilde ik zeggen dat ik het kon voelen, maar Demelza haatte het als ik haar gevoelens en of gedachtes afstruinde. Bewust al dan niet onbewust.

Abrupt bleef Demelza staan en draaide zich naar me toe. ‘Alles om me heen gaat dood Lexie, iedereen gaat dood. Toen ik hoorde dat ik onsterfelijk was, dacht ik dat dat eindelijk voorbij zou zijn.’ De ogen van Demelza stonden hard. ‘Het is alleen maar erger geworden. De enige persoon waar ik nog om gaf, de enige die me begreep is dood.’

‘Het spijt me vreselijk,’ fluisterde ik. ‘Maar vergeet niet dat ook wij om je geven. Ik geef om je Demelza, je bent mijn vriendin en ik wil je helpen.’

Ze schokschouderde bij de woorden die ik zei en liep weer verder. ‘Het voelt alsof ik hem daar had moeten beschermen,’ zei ze zacht.

‘Er is niets wat je had kunnen doen.’ Ik dacht terug aan de misselijkmakende klap op het hoofd van Philip wat hem fataal was. Hij offerde zich op om de leidster van de centauren te redden. Om Alcippe te redden. Een centaur waar ik niets van begreep, een hooghartige centaur die vooral neerkeek op niet centauren.

‘Dat weet je niet,’ snoof Demelza. ‘Je weet niet of ik wat had kunnen doen of niet.’

‘Je was elders nodig.’

‘O ja? Misschien had Ray het er wel prima zonder mij afgebracht!’

‘Demelza, je kunt zulke dingen niet voorspellen. Ik weet dat het moeilijk is, maar je moet jezelf hier niet de schuld voor geven.’ Dat deed ik zelf al genoeg. Ik had de twee willen helpen in hun onmogelijke liefde, maar dat was nooit gebeurd. En nu waren de twee voorgoed van elkaar gescheiden.

‘Ik wil er niet meer over praten,’ snibde ze waarna ze voor me uit liep en haar schouders gespannen optrok.

De bruine ogen van mijn broer stonden somber. Zijn dikke bruine haren hingen voor zijn gezicht terwijl hij naar een

landkaart keek die voor hem lag. De kaart lag op een grote tafel, die midden in de krijgskamer stond.

Naast Damien stond Jade, met haar korte zwarte haren en felblauwe ogen. Haar armen waren over elkaar geslagen en ze keek mij vragend aan. Met z'n drieën hadden we een plan bedacht, nadat we een bijzonder gerucht hadden gehoord. En nadat we dat gerucht hadden nagetrokken, besloten we daar iets aan te doen.

‘Doet Demelza mee?’ Jade trok haar wenkbrauwen vragend op.

‘Ik denk het niet,’ zei ik somber. ‘Ik kreeg de kans niet eens om haar in te lichten. Ik heb het al een aantal keren geprobeerd, maar ik denk dat haar verdriet nog te vers is.’

‘Ze is niet de enige die iemand heeft verloren,’ bromde Damien. Hij strekte zijn imposante lichaam uit en keek opzij naar Jade die hem een liefdevolle blik toewierp. Hij vouwde zijn vingers om haar hand. Ik liet mijn blik waarschijnlijk iets te lang op hun verstrengelde vingers rustten, want Damien vroeg: ‘gaat het wel?’

‘Ja hoor, prima. Maar we kunnen dit niet met z'n drieën doen.’

‘Nee, dat sowieso niet.’

‘Wie had je nog in gedachten?’

‘Misschien kunnen we Bryn en Ray vragen, Jade heeft goede ervaringen met de twee.’

Jade knikte heftig en liet de hand van Damien los terwijl ze om de grote tafel heen liep.

‘Ik verwacht dat we ze kunnen vertrouwen,’ zei Jade met een peinzende blik. ‘En als Ray mee gaat, dan kan hij misschien Demelza ook wel zo ver krijgen.’ Daar dacht ik over na. Mijn blik moest boekdelen hebben gesproken, of het was de band die ik met Damien deelde, want hij wierp me een vragende blik toe.

‘Je maakt je zorgen om Joel en Bran,’ zei Damien zacht. Over ingewikkeld gesproken, dacht ik nors. Ik had een vreemd soort relatie met Bran. Een relatie die vooral bestond uit een zieke vorm van aantrekkingskracht die we op elkaar hadden. Als we elkaar zagen konden we niet van elkaar afblijven. Als hij me aanraakte werd ik gek van de passie.

Maar het was niet zoals bij Joel en hoe goed ik mijn best ook deed, ik miste Joel vreselijk. Na de veldslag had ik vermoed dat hij het wist, maar na een paar weken wist ik het

zeker. Hij wist het van Bran. En sindsdien zag ik Joel nog amper. Als ik hem zag, ontweek hij mijn blik en voelde ik zijn verdriet me doordrenken. Ik had zijn hart gebroken en ik verdiende de manier hoe hij met me omging.

‘Je bent bang dat als we Bryn en Ray hierin betrekken, Joel er ook van weet.’

Damien had gelijk, maar dat was niet het hele probleem.

‘Ja, maar ik denk dat we Joel ook nodig hebben hierbij.’

‘En Bran?’

‘Bran waarschijnlijk ook, ik licht hem wel in.’ De blik van Damien deed me bijna ineenkrimpen. Hij haatte het wat ik had met Bran, maar hij zei er niets meer van nadat ik woest op hem was geworden. Hij moest zich niet met mijn liefdesleven bemoeien, dat deed ik immers ook niet bij hem. Terwijl ik ontzettend blij was voor hem en Jade.

‘Dan hebben we ons drie en als Bryn en Ray instemmen, misschien ook nog Demelza. En dan eventueel ook nog Bran en Joel. Wie nog meer?’ Damien keek ons vragend aan.

‘Denk je echt dat we nog meer nodig hebben?’ De vraag van Jade galmde me tegemoet in de lege ruimte.

‘Ik weet nog iemand,’ zei ik peinzend. De blik van Damien hield de mijne vast waarna we in koor zeiden: ‘Reid.’

Het zoemende geluid van de beveiligingscamera's was iets waar ik nog steeds aan moest wennen. Zo ook aan alle moderne wapens die de wezens en Wachters met zich meedroegen.

In de verte zag ik twee vampiers met een machinegeweer in hun handen staan. Dat deed me denken aan Reid, maar ook aan alle andere vampiers. Vampiers die Tiamat dienden, maar nu zij er niet meer was, waren verdwenen.

Reid zei dat ze zich hadden teruggetrokken en voorlopig wel uit de buurt zouden blijven. Zo was dat ook gebeurd met vele anderen wezens. Een hoop wezens waren onderdrukt door Tiamat en waren nu vrij en teruggekeerd naar hun thuis. Sommigen hadden zich bij ons aangesloten, maar degene die niet waren onderdrukt waren gevlucht, net zoals de vampiers.

Reid stond met de vampier Crystal te praten, met haar roodbruine haren golvend op haar schouders. Ik kon voelen dat Reid kalm was terwijl hij met haar sprak. Ik kon voelen dat hij niet lang hiervoor had gevoed, als wist ik niet op wat

of wie. Reid draaide zich naar me om, omdat hij me ook voelde aankomen. De bloedband die we deelden stroomde nog steeds voort tussen ons.

Crystal boog haar hoofd naar me.

'Dag prinsesje,' zei ze, me noemend bij haar favoriete bijnaam.

'Crystal,' zei ik.

'Ik laat jullie alleen.' Ze stapte achteruit in een oogwenk verdween ze uit het zicht.

'Ik doe met je mee.' Mijn mond viel open waarna Reid glimlachend naar me toeboog. Hij leunde tegen een balustrade van marmer en ik was naast hem komen staan. 'Ik voel dat je me wat wil vragen, al weet ik niet waar het over gaat.' Terwijl ik in de twee grijze, haast menselijke ogen, van Reid keek zag ik weer die jongen uit Sterling. Die jongen waar ik misschien wel verliefd op had kunnen worden. Hij was zo anders nu, maar de manier waarop hij nu naar me keek, liet die gevoelens soms wat opwakkeren.

'Weet je het zeker?'

'Natuurlijk, ik doe alles voor je Lex.' Ik sloot mijn ogen bij het horen van mijn koosnaampje en voelde toen zijn koude hand op mijn wang. Toen ik mijn ogen opende was zijn blik serieus. Hij vouwde nu zijn andere hand rond mijn gezicht en boog zich naar voren waarna hij mijn voorhoofd kuste. 'Ik zal je altijd helpen, wat het ook is.' Ik glimlachte warm naar hem waarna hij zijn handen liet zakken en weer recht ging staan. En dus vertelde ik hem het plan en zag ik zijn glimlach breder worden en zijn ogen donkerder.

Damien had telepathisch contact met me opgenomen en ik had hem vertelt dat Reid meedeed aan ons plan. Hij vertelde me dat Bryn en Ray ook meededen en dat Ray met Demelza zou gaan praten. Damien bood daarna aan om met Joel te gaan praten, op die vraag reageerde ik amper en sloot toen onze communicatie abrupt af.

Ik klopte zacht op de deur voor me in een van de tientallen gangen van het paleis. Ik stond in een gang vol met studeerkamers. Een studeerkamer voor de centaur Alcippe, de leidster van de centauren. Een kamer voor de faunen Hall en Zeph, leiders van de faunen. Een kamer voor Darra en Keller voor de gnomen. Een kamer voor Crystal voor de

vampiers en een kamer voor Boris en Conall, voor de weerwolven.

De laatste kamer was voor de Wachters, een studeerkamer voor de leider van de Wachters. Dagon zou daar moeten zitten, een van de eerste Wachters ooit bestaan. Hij offerde zich op om Tiamat te verslaan, zijn bloedeigen tweelingzus. Dagon stierf in mijn armen en ik vocht tegen het verdriet dat zich in mijn borst ophoopte. Ik miste hem meer dan ik ooit voor mogelijk had gehouden.

Ik opende de deur zonder hem te raken, met mijn telekinese, meer uit gewoonte dan uit plezier en zag Bran voorover gebogen zitten over het bureau. Zijn schouders stonden gespannen en zijn bruine warrige haar zat meer in de war dan normaal. Toen keek hij op en ving ik zijn blauwe ogen, zo lichtblauw als ijs. Ik liep naar hem toe en ging aan zijn kant op de rand van het bureau zitten. Hij draaide naar me toe en legde zijn handen op mijn benen.

‘We moeten praten,’ begon ik. Hij trok een wenkbrauw op en keek me afwachtend aan waarna hij knikte.

‘We hebben een gerucht gehoord. Er zou een kamp zijn, een kamp waar Wachters met gaven in gevangen worden gehouden. Eenzelfde soort kamp waar ik mijn vrienden uit heb gered, een kamp van de raad.’

‘Van wie heb je dat gerucht gehoord?’

‘Dat doet er niet toe, ik heb het laten checken. Ik heb een verkenners erop uit gestuurd en die heeft het bevestigd. We weten waar het kamp is en door hoeveel het wordt bewaakt.’

‘En als ik jou intussen ken, ben je allang bezig met voorbereidingen om de Wachters daar te bevrijden.’ Ik glimlachte flauwtjes, maar Bran glimlachte niet. Hij zuchtte en trok zijn handen terug van mijn benen.

‘Wie?’ Dus vertelde ik hem wie er mee gingen, al liet ik Joel erbuiten, want ook ik wist immers niet of hij meeging.

‘En waarom kom je naar mij? Je vraagt me niet om toestemming.’

Ik pakte zijn handen vast en kneep er zachtjes in.

‘Ik kom naar je toe, omdat we je nodig hebben. En omdat ik vind dat je het moet weten.’

‘Neem je de draken mee?’

‘Alleen Amon en Icarus en ik denk dat Icarus het fijn vindt als jij ook meegaat.’ Dat was waar. De draken leken allemaal een favoriet te hebben. De draken waren mijn familie, ze

deden alles voor me, maar het leek alsof ze iets zochten. Ik ontdekte dat ze een ruiter zochten, een drakenruiter. Icarus had vanaf het begin al interesse getoond in Bran en ik geloofde dan ook dat die twee een onverslaanbaar team konden worden.

‘Wat is je plan?’

‘Vertrouw je me niet?’

‘Lexie,’ verzuchtte Bran. ‘Ik wil alleen weten wat je plan is.’ Dus vertelde ik hem hoe we het kamp wilden overnemen. Een tijd lang zweeg Bran waarna hij me naar hem toetrok zodat hij tussen mijn benen in zat. Zijn vingers streelden mijn spijkerbroek en gleden omhoog langs mijn heupen en mijn zij.

‘Ik help je,’ zei hij en met een ruk trok hij me naar zich toe en schoof ik op zijn schoot. Ik bewoog naar hem toe en voelde zijn lippen langs mijn kaaklijn glijden. Hij kustte me in mijn hals, zijn vingers trokken hete sporen over de blote huid onder mijn shirt.

Zijn lippen raakten de mijne, zijn tong zocht naar de mijne en zijn opwindung was duidelijk te voelen. Ritmisch bewoog ik op zijn schoot, terwijl hij mijn shirt over mijn hoofd trok. Hij masseerde mijn borsten en liet zich door mij uitkleden. Hij stond op en ik sloeg mijn benen stevig rond zijn middel. Hij legde me achterover op het bureau waarna zijn broek omlaag zakte. Hij gleed bij me naar binnen en ik liet niet lang daarna mijn tanden in zijn hals zakken. Ik proefde zijn bloed en hoorde zijn kreunen.

Bran en ik. We waren vergif voor elkaar en ik wist het. Maar Bran wist het niet. Elke keer als we bij elkaar waren, vergiftigden we elkaar met onze passie en lust. En ja, ik hield van Bran, maar niet zoals ik dat had gedaan van Joel. Maar Joel wilde me niet meer, Joel haatte me nu met elke vezeltje in zijn lichaam en hij had gelijk. Maar wat Bran en ik hadden was allesbehalve gezond en ik wist dat ik het moest stoppen. Maar het was net zoals een verslaving. Iets in je weet dat het slecht voor je is, maar je kan er pas aan toegeven als je bereid bent af te kicken.

Hoofdstuk 2

Demelza

Een vlam wikkelde zich rondom mijn hand, kronkelde langs mijn arm omhoog richting mijn schouder tot mijn hele arm fel flakkerde. Ik maakte een draaiende beweging en smeed een enorme vuurbal op een doel af. Het doel verpulverde tot as. Langzaam knielde ik even later bij het hoopje as en liet mijn vingers er doorheen glijden.

Er woekerde een boosheid in mijn binnenste dat de hitte van mijn vlammen beïnvloede. Het was niet mijn bedoeling geweest om het doelwit te verpulveren. Een eenvoudig houten doelwit met een roos erop geschilderd.

Ik besloot weg te gaan uit de trainingszaal en liep met opgetrokken schouders door de gangen richting de tuinen aan de achterzijde van het paleis. Ik was niet de enige die hier was, maar degene die ik hier zag lopen, kenden mij niet. Hier zou ik met rust gelaten worden.

Een leeg bankje lonkte me, dus liet ik me zakken en staarde naar een kabbelend beekje. Ik dacht aan Philip en sloot mijn ogen.

De herinnering die bezit van me nam was er een in het oude kamp. We waren nog niet aangevallen, het kamp was nog intact. We trainden en Philip had me niet lang hiervoor voor het eerst gekust.

Het was midden in de nacht en ik had stiekem met hem afgesproken. Blij als een klein kind, nerveus als een jong schoolmeisje. We troffen elkaar aan de rand van het kamp, vlakbij de magische afscheiding. Ik zag hem in de verte al staan, met zijn statige zwarte paardenlichaam. Een gebruinde huid, die zelfs in het maanlicht glom. Toen hij zich naar mij toe draaide ving ik zijn prachtige ogen, het litteken aan de linkerzijde van zijn gezicht negerend.

‘Demelza,’ zei hij zacht. Hij stak zijn hand naar me uit en streelde mijn wang. ‘Heeft iemand je gezien?’

Ik schudde mijn hoofd en trok toen een boos gezicht. ‘En als ze er iets van gezegd hadden, dan had ik ze tot as verpulverd.’

‘Daar twijfel ik niet aan.’ Ik keek omhoog naar zijn mooie gezicht en stak mijn handen naar hem uit om door zijn zwarte haren te woelen. Toen ik dat deed sloeg hij zijn armen rond mijn middel en trok me omhoog tegen hem aan. Hij kustte me zacht op mijn lippen en liet me toen weer terugzakken. Ik drukte mijn hoofd tegen zijn gespierde borstkas en zuchtte.

‘Als dit alles voorbij is, gaan we samen weg.’ De woorden van Philip kwamen langzaam bij me binnen. ‘Ik vecht zolang het nodig is Demelza, ik vecht voor jou. En als deze oorlog voorbij is, dan neem ik je mee en laat ik je de wereld zien. Dan kunnen we voor altijd samen zijn, jij en ik.’ Toen ik omhoog keek in zijn ogen wist ik dat hij het meende en wist ik, dat ik met hem mee zou gaan.

‘De centauren zullen er niet blij mee zijn.’

‘Dan steek jij ze in de fik.’ Ik schoot in de lach en voelde zijn sterke armen rond me heen. Hij knielde door zijn voorbenen zodat hij me beter kon aankijken. ‘Ik meen het Demelza, ga met me mee.’

‘Ik volg je waar je ook gaat.’

‘Demelza?’ Ik schrok op en mijn ogen gingen abrupt open. Venijnig keek ik rond, op zoek naar de persoon die me had gestoord. Het was Ray.

‘Wat moet je?’ Hij grijnsde naar me en sloeg zijn armen over elkaar. Hij droeg een zwart strak T-shirt waardoor ik zijn pezige lichaam goed kon zien. Ik wendde mijn blik nors af.

‘Je om een gunst vragen.’ Ik rolde met mijn ogen en schoof een stukje opzij zodat Ray ook op de bank kon zitten. Ray was een knappe verschijning, menig vrouw keek twee keer naar hem om. Maar ik had dat nooit gedaan. Een stukje vertrouwen dat ik niet had in mannen in een mensenvorm, Wachter of geen Wachter.

Hij boog iets naar me toe, waardoor zijn bruine haren iets voor zijn gezicht zakte.

'We gaan op een missie,' begon hij zacht. Zijn toon was serieus en liet me bijna huiveren. Ray was een persoon die overal een geintje van maakte, overal om lachte. Maar nu lachte hij niet, zijn blik was ernstig.

'En daar heb je mij voor nodig.'

'Juist.'

'Wat voor missie?' Zacht fluisterend vertelde hij me een plan, over een kamp met Wachters. Een kamp dat ze gingen bevrijden. 'Jullie hebben al veel Wachters die meegaan, inclusief Reid, waarom hebben jullie mij nog nodig?'

'Zij niet, maar ik.'

Verbaasd trok ik een wenkbrauw op.

'Hou op met die geintjes Ray.'

'Ik maak geen geintje, ik ben serieus.' Hij leunde nog iets verder naar me toe waardoor zijn gezicht maar centimeters was verwijderd van de mijne. 'Ik heb je nodig.' Mijn hart klopte in mijn keel. Ray was er voor me geweest toen Philip stierf. Hij troostte me, luisterde als ik sprak. Meestal bestond spreken uit schreeuwen en volledig vlamvatten, maar Ray kon met zijn ijzige kou me altijd kalmeren. Hij remde me af en ik was zijn vriendschap erg gaan waarderen.

Maar de manier waarop hij nu naar me keek verwarde me. Hij zat zo dichtbij dat ik de ijzige kou die zijn adem uitsloeg op mijn wang kon voelen.

'Als je niet durft...'

'Wat zeg je!'

'Het geeft niets als je bang bent, dat begrijp ik best.'

'Wie zegt er dat ik bang ben!'

'Ik zeg toch dat het niet erg is! Na alles wat er gebeurd is, snap ik best dat je je liever buiten alle strijd wil houden.'

Ik was woedend!

'Je hebt lef Ray,' snibde ik. 'Pas op dat ik je niet smelt.'

Ray lachte hard en schudde zijn hoofd.

'Pas op dat jij niet bevriest.' Hij stond op en rolde zijn schouders los.

'Ik ga mee,' zei ik ferm. 'En wie het waagt om tegen me te zeggen dat ik bang ben die...'

'Steek je in de fik.'

Het was aardedonker rondom me, maar ik mocht van Lexie geen vuur maken. We moesten stil zijn, anders zouden de bewakers ons horen en was de hele missie voor niets.

Achter me voelde ik de ijskoude aanwezigheid van Ray. Ergens had ik verwacht dat we eenzelfde soort kamp zouden overvallen als waar ik niet lang geleden gevangen had gezeten. Maar we waren in een verlaten landschap, een dor maanlandschap. Het was onmogelijk om echt dichtbij te komen zonder dat ze ons zouden zien. Als we nu achter onze rotsen vandaan zouden komen, zouden ze ons binnen een mum van tijd zien. De draken van Lexie waren hoog in de lucht aanwezig, wachtend op het teken.

Ik wist dat Reid zich ergens in de duisternis verschool, net zoals wij, wachtend op een teken van Lexie. Ik had zijn vertrokken gezicht gezien, wat me kippenvel gaf.

Lexie had een plan en het was een echt Lexie-plan. Lexie was aan de andere zijde van het kamp, of moest ik zeggen fort? Het was een stenen fort met bewakingstorens, camera's, verplichten en machinegeweren.

'Het zijn mensen,' zei ik zacht tegen Ray die iets dichterbij naast me kwam zitten. Ik knikte naar het fort. Hij stak zijn hand naar me uit en legde die op mijn schouder om in balans te blijven toen hij beter probeerde te kijken. Zijn hand liet een ijzige afdruk achter.

'We mogen de mensen geen pijn doen.' Dat was Bryn, de kleine tengere Wachter met het ooglapje. 'Weet Lexie dit?'

'Ja.' Een vierde stem. Joel zat gehurkt achter Bryn, zijn gezicht stond donker. 'Ze weet wat ze doet.' Hoe kon hij nog vertrouwen in haar hebben, nadat ze besloten had het met Bran te doen? Ik huiverde, ik moest er niet aan denken. Bran was absoluut niet mijn type. Wie dan wel? Philip was mijn type geweest, maar dat was niet eens een mens geweest. *Ray*. Het stemmetje piepte luid in mijn hoofd en ik negeerde het kwaad. Mijn ogen vlamden licht op.

'Kalm aan jij vuurmeisje,' zei Ray plagerig die een paar ijssterren op de rots voor ons kleurde. Op dat moment hoorden we een enorme explosie, de afleiding van Lexie. Bran en Icarus vlogen vlak over het kamp en hadden het wapendepot opgeblazen. Ze verdwenen uit het zicht en dat was de tijd om die kant op te rennen. Als het mensen waren, konden we ervoor zorgen dat ze ons niet zagen en dat was een deel van het plan van Lexie. Er was natuurlijk een mogelijkheid dat er Wachters bijzaten, maar dat zou ons alleen wat tijd geven.

We renden op hoge snelheid naar het fort en vlak voor we bij de muur waren vloog er een enorme blauwe draak vlak voor ons langs die een gat sloeg in de muur. In principe hadden we er ook overheen kunnen springen, maar slopen was veel leuker.

Er klonken schoten toen we naar binnen renden en voor de kogels ons raakten had ik een enorme hittebarrière opgericht waardoor de kogels smolten voor ze ons raakten. Joel zwiepte een paar mensen opzij die nu bewusteloos bleven liggen.

Reid schoot vliegensvlug voor ons uit en sloeg een paar mensen neer. Zijn tanden flikkerden in het maanlicht en het leek alsof hij ze in de hals van de mensen wilden laten zakken.

Doe de mensen geen pijn! Zijn mentale oproep klonk dwingend en ik moest een boze lach onderdrukken toen Reid grommend verder rende.

‘Pijn wel, maar ik zal ze laten leven!’ riep ik over mijn schouder terwijl Joel koers zette naar de opgesloten Wachters.

Ik rende met Bryn en Ray over de binnenplaats en in de verte zag ik Lexie en Damien een paar bewakers omverwerpen. We vingen elkaars blik en ze knipoogde kort naar me. Jade droeg een verdovingsgeweer, net zoals Bryn. Wij moesten het van onze krachten hebben, maar dat was ook genoeg.

Ray ramde een deur open en daar zaten twee jonge knullen ineengedoken. Doodsangst was af te lezen op hun gezichten, maar het was iets raars aan die gezichten.

‘Ray,’ zei ik aarzelend. ‘Kijk naar hun ogen.’ Ogen die in het niets staarden, een vreemde glazige blik.

‘Adil,’ gromde Ray. ‘Hij heeft ze in zijn macht.’

‘Doe ons geen pijn!’ smeekte een van de bewakers. ‘Ik heb een kindje thuis, alsjeblieft!’ Ik draaide me abrupt om en toen Bryn langs me heen liep hoorde ik achter met het verdovingsgeweer afgaan en vielen de twee bewakers bewusteloos neer.

De binnenplaats was stil totdat Amon met zijn enorme lichaam, groter dan een olifant, landde en de grond liet trillen. Hij gromde naar een paar bewakers die zich hadden overgegeven.

Een paar deuren gingen open en tientallen Wachters liepen de binnenplaats op. Vol ongeloof staarden ze naar Amon en in de lucht cirkelde Icarus met Bran op zijn rug rond.

‘Er was geen enkele Wachter aanwezig om ze te bewaken,’ zei Lexie die tevoorschijn kwam. ‘Ik begrijp er niets van.’

‘Misschien wisten ze dat we kwamen,’ opperde Damien die zijn zus op haar schouder klopte. ‘Je hebt een verkenner erop uit gestuurd, wie weet is die wel gespot en hebben ze het zekere voor het onzekere genomen.’

‘Dan hadden ze de gevangenen ook wel weggehaald of was Adil hier wel geweest om ons op te wachten.’ Ik liep naar de gevangenen toe en keek in hun gezichten. Veel keken opgewekt, sommige onzeker en ik vroeg me af wat ze voor krachten hadden. Ik stopte met lopen toen ik een Wachter een stapje achteruit zag zetten en om zich heen zag kijken. Ik liet een vlam op mijn hand dansen en stapte tussen de Wachters door naar de man.

‘Jij,’ zei ik fel. ‘Wie ben jij.’

‘Ik? Ik ben een gevangene!’ Zijn ogen waren groot geworden terwijl ik in doodsangst naar de vlam op mijn hand staarde.

‘Ik denk niet dat dit allemaal gevangenen zijn.’ Lexie kwam naast me staan en tuurde naar de Wachter. Ze greep hem toen beet en drukte haar duimen op zijn jukbeenderen. De man schreeuwde en ik hield hem in bedwang.

‘Je hebt gelijk,’ zei Lexie toen ze hem losliet. Toen begon ze te wijzen en pikten we twaalf Wachters tussen de gevangenen uit. ‘Ze zijn onder invloed van Adil, we nemen ze mee, maar houden ze apart van de anderen.’

‘Wil je ze meenemen naar...’

‘Wat als Adil ze nog in de gaten houdt en...’

Lexie hief haar hand boos op.

‘Zelfs als Adil weet waar we zitten, dan kan hij er nog niet komen. Dat is de magie die Tiamat daar heeft opgeroepen, oude magie die hem erbuiten houdt.’ Lexie keek naar de lucht en ik vroeg me af wat ze tegen Bran zei. Niet veel later landde Icarus op de rand van het fort en sprong Bran soepel van zijn rug af en landde vlakbij Lexie.

‘Neem hen mee,’ zei Bran wijzend naar de bevrijde Wachters. ‘We laten de andere Wachters nog even hier.’ Bran zou ze weer normaal kunnen krijgen, hij was de sterkste

telepaat onder ons. 'Bryn, ik kan je hulp goed gebruiken.' Ook Bryn bleef, misschien was zij nog wel sterker dan Bran.

'Wij brengen ze in veiligheid,' zei ik terwijl ik de Wachters wenkte. Ze liepen onzeker op ons af. Hun ogen angstig, maar ik kon de woorden niet vinden om ze te kalmeren. Ray wel, hij suste ze, sprak kalme woorden. Woorden die ik nooit zou kunnen uitspreken. Ik wilde dat ze opschoten, want hoe langer ik hier stond te niksen, hoe meer herinneringen van Philip tegen mijn bewustzijn drukte.

De Wachters waren meegenomen naar een aparte ruimte waar ze geholpen werden. Joel controleerde hun geesten en zag dat ze niet onderdrukt waren door Adil. Ze waren al die tijd alleen vastgehouden, hadden nooit een andere Wachter gezien en hadden daarom de bewakers niet herkend. We hadden weer tientallen bondgenoten erbij, krachtige bondgenoten met gaven.

Ik was moe en zocht in de kantine, wat vroeger waarschijnlijk een prachtige eetzaal was geweest, naar Elwei. Een hand stak me een glas toe met het glanzende middel. Ik pakte het glas aan en raakte hierbij kort zijn vingers. Hij zei niets terwijl ik het glas leegdrank. Hij zei niets toen we de kantine verlieten en door de gangen liepen. Zijn aanwezigheid was genoeg om me te kalmeren en om de een of andere reden wist Ray dit.

We liepen de slaapzaal binnen, waar vrouwen en mannen gewoon door elkaar lagen. Ik ging op de rand van mijn bed zitten en Ray nam naast mij plaats. Een poosje zaten we zwijgend naast elkaar tot ik mijn hoofd op zijn schouder legde en hij zijn hoofd op de mijne. Hij pakte mijn hand en kneep zachtjes terwijl ik mijn vingers met de zijne verstrengelde. Ik sloot mijn ogen en vocht tegen het verdriet over Philip. En terwijl Ray mijn hand vasthield en zijn koelte naar me toezond, zakte het verdriet weg en voelde ik alleen nog maar rust.

Hoofdstuk 3

Lexie

Ik hield het ooglapje van Bryn vast, dat ze even hiervoor in mijn handen had gedrukt. Ze had haar handen om het hoofd van een vrouwelijke Wachter gelegd die bewusteloos tegen haar aanhing. Door Bryn gelezen worden was geen pretje. Door haar alziende oog, dat ze ooit had verkregen van Adil, zag ze alles. En dan werkelijk alles. Er was niets dat verborgen kon worden voor haar magische oog dat eruitzag als gebroken blauw glas.

‘Wat zie je?’ vroeg Bran die zelf een andere Wachter las. Deze hield zich doodstil, op het beven na.

‘Adil,’ zei Bryn. ‘Deze Wachters volgen hem niet vrijwillig.’ Ze liet de vrouwelijke Wachter los die op de grond in elkaar zakte. Bryn ontmoette mijn blik. Ik stond naast Amon, zijn poot bijna groter dan mijn eigen lengte, en streek met mijn vingers over zijn koele schubben. Amon bromde.

‘Ik vroeg me al af waarom ze geen markeringen hadden op hun gezicht,’ zei ik bedenkelijk. We hadden de tekens op hun gezichten gezien, op de Wachters die ons hadden verraden. Tekens die je alleen kreeg als je je eigen soort koelbloedig vermoordde.

‘Dat is goed nieuws,’ zei Bran die de man losliet. De man kroop op handen en voeten naar de in elkaar gezakte vrouw en streek haar grauwe blonde haren uit haar gezicht. ‘Dat betekend dat er misschien nog meer Wachters zijn die vechten tegen de macht van Adil.’

‘Dat moet haast wel,’ zei ik. ‘Ik kan niet geloven dat al die ontelbare Wachters zich zomaar, zonder vragen te stellen, achter Adil vergaren.’ Bran streek door zijn bruine warrige haar. Toen hij naar me keek maakte mijn maag even een salto.

‘Ik vind het nog steeds riskant om ze mee te nemen naar het paleis,’ zei Bran die naar een andere Wachter liep. Een

vrouw die met grote hertenogen naar hem staarde. Bran nam niet de moeite haar te lezen en draaide zich weer van haar weg.

‘Bran heeft gelijk Lexie,’ zei Bryn. ‘Adil is machtig, hij zou zomaar een van hen vergiftigd kunnen hebben.’

‘Hoe bedoel je vergiftigd?’

‘Ik kan ze allemaal lezen, ik zou alles kunnen zien wat er gebeurd is. Maar vergeet niet dat ik dit oog heb door Adil. Als er iemand is die weet hoe hij mijn krachten zou kunnen omzeilen, dan is Adil dat wel. Stel ik lees ze allemaal en vind niets, dan nemen we ze mee naar het paleis en dan...’ Ik begreep het, het bezorgde me kippenvel.

‘Oké, wat stel je dan voor?’

‘Misschien moeten we een eigen gevangenis opstellen,’ opperde ze terwijl ze haar blik even naar Bran liet glijden. Die was nu geknield bij de bewusteloze vrouw en leek haar te controleren. ‘Bran?’

‘We hebben er genoeg gevangenen voor,’ beaamde hij. ‘Maar dat zou geen meerwaarde hebben.’ Hij stond op. ‘Adil heeft jou dat oog geschonken en ik weet dat hij toentertijd niet wist hoeveel kracht daarin verscholen zou gaan. Ik geloof niet dat hij daar iets tegen kan doen. Ik wil dat je ze alsnog leest, ik wil geen risico’s nemen.’ Bryn aarzelde voor een ogenblik, maar deed toen wat Bran zei. Bryn nam echter wel een risico door dit te doen, maar Bran negeerde dit overduidelijk.

‘Adil kan er niet komen Bran, hij kan niet bij ons komen.’

‘Dat weet ik.’

‘Waarom wil je ze dan niet meenemen naar het paleis?’ Bran zweeg een ogenblik. Hij stond dicht naast me, zijn vingers streken langs de mijne. ‘Bran?’

‘Sofia,’ zei hij nors.

‘Denk je dat ze hen zou uitleveren aan Adil?’

‘Nee, maar Wachters zoals Sofia vertrouw ik niet. We hebben nu zoveel Wachters en wezens in ons midden. Het zou zomaar kunnen dat er een verrader bij zit. We proberen alle nieuwkomers te lezen Lexie, maar hoe weten we zeker dat het bij allemaal goed is gegaan?’ Ik sloeg mijn armen nadenkend over elkaar heen. Amon stampte bij ons vandaan. De grond beefde ervan waarna hij zich afzette en de nacht invloog.

‘Dat weten we niet,’ momperde ik. Ik kreeg koppijn van alle onzekerheden en trok een wenkbrauw op toen een van de Wachters, die nu werd gelezen door Bryn, een jammerende kreet uitsloeg.

‘Verdomme,’ zei ik chagrijnig. Mijn hersenen maakten overuren, ze ratelden als een stroeve geroeste machine. Er moest toch iets zijn...

‘Ik weet het,’ zei ik ineens zacht. ‘Ik weet waar we de gevangenen kunnen laten.’

Bran liep met grote passen achter me aan. Hij had me eerst voor gek verklaard, zoals zo vaak bij mijn plannen, maar nu volgde hij me. Hij wist dat ik het toch wel zou doorzetten, of hij het nou goed vond of niet.

Ik had intussen een tiental Wachters teruggestuurd om zolang de gevangenen te bewaken in het fort. Ook had ik ervoor gezorgd dat Lamia en Avani hen weer bewaakten. Ik was intussen teruggekeerd met Bran naar het paleis en was op zoek naar Darra en Keller.

Ik vond ze in de tuinen achter het paleis. Darra stond naast een beekje. Haar lange witte haren hingen sluik over haar schouders. Naast haar stond Keller, die niet van haar zijde was af te slaan. Zijn blonde lange haren zaten in de war en toen hij omkeek zag ik dat zijn korte baard wat was gegroeid.

‘Drakenvrouw,’ zei Keller terwijl hij boog. ‘U vereert ons.’

‘De eer is aan mij.’ Ik boog naar hem en ook Darra had zich intussen omgedraaid.

‘Wat kan ik voor u doen drakenvrouw?’ vroeg Darra kalm. In haar ogen zag ik een verdriet. Verdriet om het verlies van haar man Babak. De gnoom die stierf en een zwart gat voor ons allemaal achterliet. Ze wierp kort een blik op Bran die op afstand bleef.

‘Ik kom met een... verzoek of misschien moet ik zeggen, een voorstel.’ Ik vouwde mijn handen samen en probeerde mijn nervositeit te verbergen. ‘Uw thuis werd vernietigd door de harpijen,’ ging ik verder. ‘Wat zou u ervan vinden als wij uw thuis opnieuw opbouwen?’

‘Bespottelijk,’ zei Keller snerend. ‘Het is onmogelijk om een nieuw thuis voor ons te bouwen! Babak, moge hij rusten in vrede, bouwde ons thuis. Niemand zou ooit meer zo’n prachtig thuis kunnen bouwen. Niemand...’

‘Behalve u,’ zei Darra zacht. De halve meter lange gnoom liep langs me heen en keek naar het paleis. ‘Ik ben u dankbaar voor alles wat u voor de gnomen heeft gedaan. U vangt hen allemaal op, u beschermt ze tegen het kwaad. U bent er voor ons.’ Ze draaide zich weer om. ‘Maar we missen ons thuis. Ik zou er alles voor over hebben om weer naar huis te kunnen.’ Dat kon ik beamen. Ik miste Sterling, de stad waar ik opgroeide. Buiten het feit dat ik een Wachter was, zou ik sowieso nooit terug kunnen naar Sterling. De stad was van de kaart geveegd, er was niets meer van over.

‘Maar wat Keller zegt is niet geheel onwaar. Het is erg moeilijk om net zo’n thuis te bouwen als we hadden. Babak was erg machtig.’ Ze zweeg voor een ogenblik toen ze zijn naam uitsprak. ‘Ik weet niet hoe we genoeg magie vinden om ons thuis opnieuw te bouwen.’

‘Ik heb misschien een idee.’ Ik knielde voor Darra. ‘Er is een manier, maar ik vraag uw toestemming en om een gunst.’

‘Vertel me uw idee en ik zal nadenken over uw gunst.’

‘Ik kan niet geloven dat ze ja heeft gezegd,’ zei ik tegen Bran die voor me uit liep zijn kamer in.

‘Ik kan niet geloven dat je een magiër gaat zoeken.’

‘Een magiër is de enige persoon die ons hierbij kan helpen. Zijn zij het niet die ons hielpen bij de bouw van de pit?’ Bran leunde tegen zijn bureau en knikte aarzelend. ‘Waarom zouden ze ons nu niet willen helpen?’

‘Vanwege Adil. Hij is een machtig magiër Lexie, ze zullen het niet tegen hem op willen nemen.’

‘En dat vraag ik ook niet van ze. Ik wil dat ze een nieuw thuis bouwen voor de gnomen en een plek creëren waar we gevangenen in kunnen opsluiten. Op een veilige plek, buiten het handbereik van Adil.’

‘Vertel hen dat maar, als je er überhaupt een kan vinden.’

‘Ik wou dat Gio hier was,’ verzuchtte ik. ‘Hij wist precies hoe je iemand kon opsporen. Al heeft hij me nooit vertelt hoe hij dat deed.’ Een poos zwegen we, ik was aan het ijsberen.

‘Lexie, denk eens goed na,’ zei Bran.

‘Waar heb je het over?’

‘Je hebt net Wachters uit de handen van Adil gered, denk eens na.’ Ik stopte met ijsberen en trok een wenkbrauw op. ‘Snap je wat ik je probeer te zeggen?’ Hij richtte zich op en

zette een paar stappen mijn richting op. Ik begon te grijnzen en sprong tegen Bran op. Hij trok me dicht tegen zijn pezige lijf aan, zijn lippen kort tegen mijn hals gedrukt.

'Natuurlijk!' riep ik uit terwijl ik me bevrijdde uit zijn omhelzing. 'Alsof Gio de enige Wachter zou zijn met zo'n gavel!' Ik was euforisch. Bran greep mijn hand vast en trok me weer naar hem toe. Hij leunde weer tegen het bureau en ik hing tegen hem aan. Mijn handen lagen tegen zijn borst en mijn ogen ontmoette de zijne. Zijn handen streelden mijn armen en gleden toen langzaam rond mijn middel.

'Niet doen,' fluisterde ik.

'Wat niet?' Langzaam liet hij zijn vingers onder mijn shirt glijden. 'Dit niet?' Ze streelden mijn blote huid. 'Of dit niet.' Zijn lippen raakten de mijne zachtjes.

'Ik moet gaan Bran,' hijgde ik.

'Straks.' En hij kustte me weer vol overgave.

'Waar wil je gaan zoeken?'

'Weet je nog, dat café?'

'In Seattle bedoel je?'

'Ja, waar Adil zich toen had verscholen.'

'Wil je daar gaan zoeken?'

'Waarom niet? En als het daar te gevaarlijk is, er zullen heus nog wel meer van zulke cafés zijn.' Damien streek door zijn haren. 'En daarbij, Bryn is nu aan het zoeken naar zo'n Wachter.'

'We kunnen het ook gewoon vragen,' opperde Jade die onderuit gezakt zat op een bankje. We stonden achter het paleis in de tuinen. 'Wat? Zo gek is dat nou ook weer niet.'

'Wat niet?' Demelza kwam, met haar handen diep in haar zakken gestoken, aangelopen. Er viel een ongemakkelijke stilte, maar ik glimlachte naar haar.

'Jade is van de makkelijke aanpak, zoals gewoonlijk,' zei ik.

'En jij van de extreme, zoals gewoonlijk.' We vertelden Demelza ons plan.

'Ik wil niet heel vervelend doen,' zei Demelza die naast Jade ging zitten. 'Maar jij kan hier niet zomaar weg Lexie.'

'Hoezo niet?'

'Wat dacht je van het feit dat jij hier leider bent?'

‘Dat wil toch niet zeggen dat ik maar op mijn luie gat moet gaan zitten.’ Demelza rolde met haar ogen, maar ze had verdorie gelijk.

‘Ik weet het, graag gedaan,’ zei Demelza zelfvoldaan toen ze zijn verslagen gezicht zag. ‘Je moet delegeren Lexie.’

‘Demelza heeft gelijk, nooit gedacht dat ik dat ooit zou toegeven, maar ze heeft gelijk.’ Demelza wierp een venijnige blik richting Damien die grijnsde. ‘Je bent hun leider Lexie, ze hebben je hier nodig.’

Ik werd plotsklap chagrijnig.

‘Ik kan het doen,’ zei Damien.

‘En jou alle lol laten hebben? Ach, dan kan ik nog een klein beetje meegenieten door onze band.’ Ik zuchtte diep. ‘Goed, ik ga niet. Wie wel? Damien...’

‘Jade,’ zei hij abrupt die opveerde van haar plek. ‘Demelza?’ Die knikte verveeld en keek naar haar nagels. ‘Reid zouden we ook goed kunnen gebruiken.’

‘Maar Reid is niet handig, als de zon opkomt...’

‘Klein detail,’ zei Jade met een opgetrokken wenkbrauw. ‘Wie had je nog meer in gedachten.’ Ik dacht aan Joel en weer wist ik dat Damien dit zou vragen, niet ik.

‘Ray en Bryn,’ zei Demelza die niet opkeek van haar nagels. ‘Al weet ik niet of Bryn de tijd heeft nu er al die nieuwe Wachters zijn.’

‘Goed. Damien, ik vertrouw erop dat je alles zult regelen.’ Hij knikte. ‘Hou me op de hoogte.’

‘Altijd zusje.’

Ik vond Reid in een van de grotten die grensden aan het paleis. Hier bevonden de meeste vampiers zich, ze voelden zich daar prettiger dan in het verlichtte paleis. Hij was alleen en leek te slapen, staand welteverstaan.

‘Hm, dorstig kleine draak?’ vroeg hij plagerig.

‘Ik dacht dat je sliep.’

‘Vampiers slapen niet Lex, we rusten.’ Hij openden zijn ogen die nu aardedonker waren. ‘Maar mijn vraag blijft.’

‘Ja,’ gaf ik toe. Reid rolde zijn schouders los en liep naar me toe.

‘Goed,’ zei hij zacht. ‘Op één voorwaarde.’

‘Sinds wanneer heb jij voorwaarden?’

‘Sinds ik ook verlangens heb.’ Hij pakte een plukje donker haar van mij vast en trok er zachtjes aan. ‘Ik snap niet wat je